

καὶ φέρων διαδῶμα ἐπὶ κεφαλῆς, ἐκάθιζεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πομπῶδους αὐτοῦ συνοδίας, ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ ὀπλοφυλακίου, ἐκτελῶν τὰ τοῦ κυβερνήτου χρέη, διεύθυνε τὸ πηδάλιον, καὶ ὁ Βουκένταυρος ἐκινεῖτο ῥυμουλκούμενος ὑπὸ ἀναριθμήτων ἐφορκίων, καὶ συνοδευόμενος ὑφ' ὅλων τῶν λέμβων, ἀκατίων, πλοιαρίων, καὶ σκαφῶν τῆς Βενετίας· προχωρῶν δὲ μετὰ μεγαλοπρεποῦς βραδύτητος καὶ μετὰ τῶν συγκεχυμένων ἤχων τῶν τηλεβόλων, κωδῶνων καὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἡγκυροβόλει εἰς τι ὠρισμένον μέρος παρὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένος τῆς πόλεως, ἡ δὲ τελετὴ τοῦ γάμου ἤρχετο ὡς ἀκολούθως.

Μετά τινας θρησκευτικὰς ἱεροπραξίας καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα, ὁ Πατριάρχης τῆς Βενετίας πύλῳγει καὶ ἡγίαζε τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ Δοῦξ ἀνιστάμενος καὶ λαμβάνων παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν τελετῶν χρυσοῦν δακτυλίδιον ἄρραβῶνος, ἔρριπτεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν λέγων, « Ἡμετέρα θάλασσα Ἀδριατικὴ! σὲ νυμφεύομαι πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἀληθοῦς καὶ αἰωνίου κυριαρχίας, τὴν ὅποίαν ἔχομεν ἐπὶ σοῦ, » καὶ παραχρῆμα αἱ μουσικαὶ ἔψαλλον τὸν ἀκατάληπτον ὕμνον τοῦ Ὑμεναίου τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τὰ τηλεβόλα ἐδιπλασίαζον τοὺς κρότους, ὁ δὲ λαὸς τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας· πανταχόθεν δὲ ἔριπτον εἰς τὴν θάλασσαν ἄνθη καὶ φυτὰ εὐώδη πρὸς πλέξιμον, ὡς ἔλεγον, τῶν νυμφικῶν στεφάνων.

Ὁ Βουκένταυρος ἐπανάφερε τὴν ἐπιβεσθηκυῖαν ἐπ' αὐτοῦ λαμπρὰν συνοδίαν εἰς μίαν τῶν ἐκκλησιῶν, ὅπου ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τῆς Βενετίας μεγαλοπρεπῆς λειτουργία. Χοροὶ δὲ καὶ θέατρα, καὶ ἵπποδρόμια, καὶ συναγωνισμοὶ λέμβων, καὶ διανομαὶ τροφῶν καὶ χρημάτων εἰς τὸν λαόν, καὶ φωτοχυσίαι, καὶ ἐπὶ τέλους πολυτελέστατον συμπόσιον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τοῦ Δουκὸς, καὶ παντὸς εἵδους εὐθυμίας καὶ διασκεδάσεις διήρκουν μέχρι τῆς ἐσπέρας· Ὁ Βουκένταυρος ἔμενεν ἐκτεθειμένος ἐπὶ τινας ἡμέρας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ περιέργου λαοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα εἴλκυον αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ ὀπλοφυλακίον.

Ἀλλὰ μολονότι πρὸ πολλοῦ οἱ παράδοξοι οὗτοι σύζυγοι εἶχον διαζευχθῆ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἑαυτῆς σύζυγον

ἀπιστίαν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀλλ' ἡ ἀλλόκοτος ὁμῶς καὶ κατὰ φαντασίαν αὐτῇ τοῦ γάμου τελετὴ ἐπανηγυρίζετο εἰσέτι, καὶ ὁ τελευταῖος Δοῦξ τῆς Βενετίας, Λουδοβίκος Μανίνης, ἐξηκολούθει ἀκόμη μέχρι τοῦ ἔτους 1797 ν' ἀναγγέλλῃ πρὸς τοὺς ξένους πρέσβεις, κατὰ τὴν παραδεδεγμένην ἐθιμοταξίαν τῶν Δουκῶν τῆς Βενετίας, τὴν ἐπὶ ταύτης τῆς συζύγου ἀποκλειστικὴν αὐτοῦ κυριαρχίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶχον παρέλθει ὀλίγοι μῆνες ἀπὸ ταύτης τῆς πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀγγελίας, καὶ ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα ἔμεινε χήρα, ἀπαλλαγεῖσα διὰ παντὸς, τούτου τοῦ ζηλοτύπου αὐτῆς συζύγου.

Ο ΔΟΚΙΜΟΣ.

Ἱστορικὸν Διήγημα.

Συνέχεια τοῦ Β'. κεφαλαίου « ἡ ἐσχάτη περὶ. »

(Βλέπε ἀρ. 2. τῆς Ἀποθ.)

Πρὶν φθάσῃτε εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν δύνασθε νὰ κερδαίνετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θέλετε διέλθῃτε πολλὰς δυστυχεῖς ἡμέρας, ἀλλ' ὁμῶς, εἰς ὁποιασδήποτε ἀνάγκας καὶ ἂν περιέσπῃτε, ἐνθυμεῖσθε πάντοτε, ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ὁ μόνος πλοῦτός σας. Καὶ ἐγὼ πολλάκις, τέκνα μου, ἡδυνάμην νὰ οἰκιοποιηθῶ τὰ ἀλλότρια, ὅτε ἐστρεψάμην τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ἀλλὰ, ὅσον καὶ ἂν σπαράττωσι τὴν μητρικὴν καρδίαν αἱ φωναὶ τοῦ πεινῶντος τέκνου, ἐπροτίμησα μολαταῦτα μᾶλλον νὰ ἀκούω αὐτὰς παρὰ νὰ πράξω τι ἐναντίον τῶν θείων ἐντολῶν. Ἐκτὸς τούτου τέκνα μου, τὸ μέλλον σας θέλει εἶσθαι ἀναμφιβόλως εὐτυχέστερον τοῦ παρελθόντος. Σὺ, Φρεδερίκε, εἶσαι μὲν πολλὰ νέος ἀκόμη, διότι μόλις πέρυσι ἐσυμπλήρωσας τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας σου, μολαταῦτα κατέχεις ἀληθῆ εὐτυχίαν, ἡγοῦν τὴν φιλοπονίαν. Ὅσον διὰ σὲ τέκνον μου, ἐπρόσθεσε στρέφουσα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν πρωτότοκον, ἃς μὴ σὲ δυσαρεστήσωσιν ὅσα μέλλω νὰ σὲ εἴπω, καὶ μὴν ὑπολάβῃς τοὺς λόγους μου ἐπίπληξιν τῆς παρελθούσης διαγωγῆς σου, ἀλλ' ἀπλὴν νοουθεσίαν διὰ τὸ μέλλον. Φρόντιζε περὶ σεαυτοῦ, Ἀντώνιε, σὺ τέκνον μου δὲν ἀγαπᾷς διόλου τὴν ἐργασίαν, καὶ ὁμῶς αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐγγύησις, τὴν

ὅποιαν ὁ πένης δύναται ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἀρετῆς νὰ δώσῃ· διότι ὅταν τις δὲν ἔχη τὴν ἀπαιτουμένην ὑπομονὴν πρὸς πορισμὸν τοῦ καθ' ἑκάστην ἀναγκαίου εἰς αὐτὸν ἄρτου, ἐξ ἀνάγκης μέλλει νὰ καταντήσῃ ἔνοχος ἐγκλημάτων. Μένε πάντοτε μετὰ τοῦ Φρεδερίκου, τέκνον μου· οὗτος εἶναι ὁ σύντροφος, τὸν ὅποιον ἡ φύσις σὲ ἔδωκεν, ἄκουε τὰς συμβουλὰς, ὅσας θέλει σὲ δίδει, καὶ μὴ θλίβεσαι τελείως διὰ τὴν ἐπὶ σοῦ ὑπεροχὴν του, διότι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος γνωρίζων, ὅτι τὴν χρεωστεῖ εἰς τὸν Θεόν, δὲ θέλει τὴν μεταχειρισθῇ πρὸς κατάθλιψίν σου· ἔπειτα σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ ἀκινήτου μένοντος Ἀντωνίου, « ὅμως, τὸν εἶπε, ὅτι ποτὲ δὲν θέλεις χωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου καὶ ὅτι ποσῶς δὲν θέλεις ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν μόνον τοῦτον συγγενῇ σου ». Ὁ Ἀντώνιος συγκινηθεὶς τὸ ὑπεσχέθη κλαίων, ἂν δὲ καὶ ἡ ὑπόσχεσις αὕτη δὲν ἐδείκνυε καμμίαν ψυχικὴν σταθερότητα, ἡ αἴσθημα, εὐχαρίστησε μολᾶταῦτα τὴν ἀποθνήσκουσαν μητέρα· ἁκτὶς δὲ χαρᾶς διέλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

Ἀποθνήσκω ἥσυχος, εἶπεν, ὦ ἀγαπητά μου τέκνα, μὴ λησμονήσητε ὅτι ὅσα ὑπέφερα, τὰ ὑπέφερα διὰ ὑμᾶς τοὺς δύο, καὶ ὅτι, ὅτε ἔθρηνεῖτε καὶ τῶν δύο αἰφωναὶ ἐφθανον ταῦτοχρόνως εἰς τὴν καρδίαν μου· καὶ καθὼς ἐγὼ σᾶς ἠγάπων ἐπίσης καὶ τοὺς δύο ἠνωμένους, οὕτω καὶ ὑμεῖς μέινατε ἠνωμένοι εἰς τὴν ζωὴν ταύτην. Ἀκολουθῶς ἐκτείνασα τὰς παγωμένας χεῖράς της ἐπὶ τὰ ἐνώπιον αὐτῆς κεκλιμένα μέτωπα καὶ τῶν δύο, ἐπρόφερε λέξεις τινὰς, αἵτινες ἐπειδὴ ἀπευθύνοντο εἰς μόνον τὸν Θεόν, ἀπὸ αὐτὸν μόνον καὶ ἠκούσθησαν . . . καὶ οὕτως ἐξέπνευσε.

Τὴν ἐπαύριον τὰ δύο ὄρφανὰ παρηκολούθουν εἰς τὸ κοιμητήριον ταύτην τὴν γυναῖκα, τὴν ἐπίσης πτωχὴν καὶ εἰς τὴν κηδείαν της, ὡς ὑπῆρξε καὶ εἰς τὴν ζωὴν της· τέσσαρες ἀχθοφόροι, εἰς ἱερὺς καὶ τὰ δύο αὐτῆς τέκνα ἦσαν οἱ μόνοι αὐτῆς συνοδοὶ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς κατοικίαν. Ἐκτὸς δὲ τῶν θακρῶν καὶ τῶν ὀδυρμῶν τοῦ Φρεδερίκου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οὐδὲν ἄλλο ἀπεδείκνυεν ὅτι ὑπῆρχε συγγενικός δεσμὸς μεταξὺ τοῦ νεκροῦ καὶ τῶν δύο τούτων παρακολουθούντων παίδων· ἐπειδὴ οὐδ' ὀλίγην τούλάχιστον πένθιμον σκέ-

πην δὲν εἶχον χρήματα ν' ἀγοράσωσι· διότι ἂν εἶχον, ἠδύναντο καὶ νὰ σώσωσι τὴν μητέρα αὐτῶν ἀπὸ τὸν θάνατον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Tà ὄρφανά.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐγκαταλειφθέντες μόνοι δὲν ἐβράδυνον νὰ λάθωσιν ἕκαστος κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ χαρᾶκτῆρα διάφορον δρόμον. Ὁ Ἀντώνιος τὸν ὅποιον ὁ θάνατος τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἶχε ταράξει στιγμαίως (διότι ἡ στέρησις τοῦ φροντίζοντος περὶ ἡμῶν καὶ ἀγαπῶντος ἡμᾶς συγκινεῖ καὶ τὰς ψυχροτάτας καὶ ὅλως ἀναισθητοὺς καρδίας) ὁ Ἀντώνιος, λέγομεν, μὴ εὐρὼν ἄλλο μέσον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην του κατέφυγεν εἰς θορυβώδεις διασκεδάσεις. Τὴν ἐπιούσαν λοιπὸν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἔτρεχεν εἰς τὴν πλατεῖαν μὲ ἄλλους συνηλικιώτας του, παίζων καὶ σφαιροβολούμενος μετὰ τῶν ὁμηλικίων αὐτοῦ διὰ σφαιρῶν ἐκ χιόνος, καὶ ὀλισθοβατῶν ἐπὶ τῶν κατωφερῶν πάγων. Ἀλλ' ὁ Φρεδερίκος ἐγνώρισε καλῆτερον τὸ χρέος του, καὶ διὰ τοῦτο ἅμα πρᾶυνθείσης ὁπωσοῦν τῆς λύπης αὐτοῦ, ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς του, ἀναλαμβάνων τὸ ἔργον του μὲ περισσοτέραν ἢ πρότερον δραστηριότητα. Ἀπῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ ἐργοστάσιον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔτι ἐρυθροὺς, μὲ ὠχρὰν ὄψιν καὶ τεθλιμμένην καρδίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν.

Ὁ Κ. Καρτμάνος διαβαίνων ἐγγύθεν αὐτοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐστάθη, καὶ τὸν εἶπε σοβαρῶς.

— Πολλὰς ἡμέρας ἔλλειψες ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον, μήπως θέλῃς καὶ σὺ ν' ἀφήσῃς τὴν καλὴν συνήθειαν τοῦ νὰ συχαῖζης τακτικῶς εἰς τὸ ἔργον σου;

— Παρεστάθην τὴν ἀσθενῇ μετέρα μου, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Φριδερίκος.

— Εἶναι λοιπὸν καλῆτερα τώρα;

— Ἀ! . . . Ἀπέθανεν, ἐπανέλαβεν κλαίων ὁ παῖς.

Ὁ Κύριος Καρτμάνος ἀφείς φωνὴν ἐκπλήξεως, εἶπε.

— Δυστυχὲς τέκνον! καὶ πότε ἀπέθανε;

— Πρὸ δύο ἡμερῶν.

— Ὑπαγε, ἐπανάλαβεν ὁ ἐργοστασιάρχης μετὰ τινὰς στιγμὰς κατανοκτικῆς συμπαθείας· ὕπαγε Φρεδερίκε, ἔχεις τὴν ἄδειαν ἕως εἰς τὸ τέλος ταύτης τῆς ἐβδομάδος νὰ σχολάσῃς ἀπὸ τὸ ἔργον σου, θέλεις δὲ λαμβάνει τὸν μισθόν σου, ὡς ἐὰν τακτικῶς εἰργάζεσθαι.

— Εὐχαριστῶ, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος· ἀλλ' ὅπου δὴποτε καὶ ἂν εὐρίσκηται ἡδὴ ἡ μήτηρ μου, θέλει εὐχαριστηθῆ θεωροῦσά με ἐργαζόμενον, διότι οὕτω πράττων, ἀκολουθῶ τὰς συμβουλὰς τῆς.

Ὁ Κ. Καρτμάνος θείς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου δοκίμου, εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ γλυκεῖαν συμπάθειαν.

— Μετάδοθι, Φρεδερίκε, εἰς τοὺς δοκίμους τῆς πρώτης τάξεως, καὶ θέλω ἐπαυξήσῃ τὸν μισθόν σου.

(ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΝ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Οἱ Αὐλικοὶ τοῦ Δαρείου εἶχόν ποτε μεταξύ των μεγάλην φιλονεικίαν περὶ τοῦ ποῖον τὸ ἰσχυρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ὁ Μονάρχης τῆς Περσίας λαβὼν μέρος εἰς τὴν φιλονεικίαν ταύτην ὑπεσχέθη, ὅτι ὅστις ἤθελε διαλύσει τὸ ζήτημα ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας θέλει τὸν ἐνδύσει φορέματα πορφυρᾶ, θέλει πίνει εἰς χρυσοῦν ποτήριον καὶ κοιμᾶσθαι εἰς χρυσὴν κλίνην, καὶ τέλος θέλει κάθισθαι πάντοτε ἀμέσως μετὰ τὸν Βασιλέα. Ἐπρόβλεψαν λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς σοφωτέρους τῆς Περσίας.

Ὅτε ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, τρεῖς ἄνθρωποι ἐπαρουσιάσθησαν διὰ νὰ ἐκθέσωσι τὴν κατὰ τὴν ιδέαν αὐτῶν λύσιν τοῦ ζητήματος, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εἶπεν, ὅτι ὁ οἶνος εἶναι τὸ ἰσχυρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἡ γνώμη αὕτη, ἂν καὶ ὄχι τόσον κατὰλληλος μὲ τὸ προκείμενον ζήτημα, ἤρρεσεν ὅμως ὁπωσοῦν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Δαρείου συγκαλεσθεῖσαν συνέλευσιν τῶν σοφῶν διὰ νὰ συζητήσῃ τὰς διαφόρους προτάσεις.

Ὁ δεῦτερος εἶπεν, ὅτι τὸ ἰσχυρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Βασιλεὺς· ἀλλὰ πρὶν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κατακτήσῃ τὴν Περσίαν, ἡ λύσις αὕτη ἡδύνατο νὰ φανῇ κατὰλληλος εἰς τοὺς Πέρσας, εἰθισμένους νὰ λατρεύωσι τὸν Βασιλέα αὐτῶν. Τέλος πάντων, Ἡγεμὼν τις Ἰουδαῖος Ζοροβάβελ ὀνομαζόμενος, αἰχμάλωτος παρὰ τῷ Δαρείῳ, παρουσιασθεὶς εἶπεν, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ἰσχυρότεραι

καὶ ἀπὸ τὸν οἶνον καὶ ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἐπειδὴ εἶδε μίαν ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ Δαρείου ν' ἀφαιρέσῃ τὸ διάδημα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, χωρὶς ὁ Μονάρχης νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν εἴπῃ τί, μολοντοῦτο. ἐπρόσθεσεν ὁ Ζοροβάβελ, ὑπάρχει τί ἄλλο ἰσχυρότερον ἀφ' ὅλα ταῦτα ὅσα εἶπαμεν, δηλαδὴ ἡ ἀλήθεια. Ἡ συνέλευσις μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς ἀνεγνώρισε παμψηφεί τὴν ἀκρίθειαν καὶ τὸ ὀρθὸν τῶν λόγων τοῦ Ἰουδαίου, καὶ τὸν ἀπέδωκεν τὴν ὑπὸ τοῦ Δαρείου ὑποσχέθειαν ἀνταμοιβήν.

(ὕπὸ τῆς Κυρίας Θ. Ι. Π.)

ΑΓΑΘΟΕΡΓΟΣ ΡΟΠΗ.

Ἐπὶ τῶν γάμων τοῦ Ἀρχιδουκὸς Φερδινάνδου, μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων διασκεδάσεων, ἐπρόκειτο νὰ γενῇ, τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ λίαν δαπανηρὰ φωτοχυσία, τῆς ὁποίας τὸ σχέδιον ἐπαρουσίασαν οἱ αὐλικοὶ πρὸς τὸν Ἀρχιδουκᾶ, παρούσης καὶ τῆς Αὐτοκρατορίσσης μητρός του· ὁ Ἀρχιδουξ λαβὼν τὸ σχέδιον ἀνὰ χεῖρας ἐστέναξε, καὶ δάκρυ ἔβρεξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἡ δὲ Αὐτοκρατορίσσα ἀπορήσασα, ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν ἐρωτῶσα τὸ αἷτιον τῆς φανερᾶς ἀθυμίας του· μῆτέρ μου ἀπεκρίθη ὁ Ἀρχιδουξ, ὡς νὰ μὴν ἤρουν αἱ τόσαι τόσον πολυδάπανοι διασκεδάσεις, ἰδοὺ καὶ μία φωτοχυσία, τῆς ὁποίας τίς εἶδε τὴν δαπάνην! ἕκαστος ὅμως γνωρίζει τὴν ὀλιγόστιγμον εὐχαρίστησιν, ὅπου τὰν μάλιστα ἡ ἀκρίθεια τοῦ αἵτου καὶ τόσαι ἄλλαι δειναὶ περιστάσεις, τόσας καὶ τόσας τιμίας οἰκογενεῖας μαστιζῶσι· « ἡ Αὐτοκρατορίσσα καὶ ταύτην τὴν φορὰν ἀπαντήσασα εἰς τὰ τέκνα τῆς τὴν χαρακτηρίζουσιν ἑαυτὴν φιλάνθρωπίαν καὶ ἀγαθοεργίαν, ἐνηγαλίσθη τὸν υἱὸν τῆς, ἤνωσε τὰ δάκρυά της μὲ τὰ ἰδικά του, καὶ διέταξε τὴν κατάθεσιν σημαντικοῦ ποσοῦ χρημάτων, εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀρχιδουκὸς, ὅστις ἐδαπάνησεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς μυστικὰς ἐλεημοσύνας· τὴν δ' ἐπιούσαν παρουσιασθεὶς μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον, ἠσπάσθη τὰς χεῖρας τῆς μητρός του, καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν ψυχῆς εὐχαριστημένης ἐξ ἀγαθοεργιῶν, εἶπεν, « ἂχ μῆτέρ μου, τί πανήγυρις! τί διασκεδάσεις! τί φωτοχυσία! ἀλλ' ἐχρειάζοντο πολλὰ τοιαῦτα. »